

SFINȚII SUNT VII, IAR PUTEREA LOR DĂRUITĂ DE DUMNEZEU NU SE ÎMPUȚINEAZĂ CU TRECEREA VREMII

❖ Sfântul Ianichie de la Devici lucrează și astăzi minuni, așa cum a făcut-o și în timpul vieții lui pe pământ, acum cinci sute de ani. Un anume Milos din Herțegovina se pregătea să călătorească la Ierusalim, într-un pelerinaj la Sfintele Locuri. Pe când se pregătea să pornească pe cale, Sfântul Ianichie i-a apărut înainte în vis și i-a zis să nu meargă la Ierusalim: „*Decât să mergi la Ierusalim, mai bine du-te la Devici,*” i-a grăit sfântul, „iar acolo pune toate în rânduială și reclădește biserica mea!” Milos s-a supus sfântului și s-a dus la Devici care căzuse deja în ruină, a curățat biserica și locul, le-a pus în rânduială, și așa a făcut să se poată aduce din nou acolo cântare de laudă Domnului. Milos acolo s-a făcut monah și a rămas până la sfârșitul zilelor lui. În timpul Primului Război Mondial și al ocupației austriece, un ofițer maghiar a sosit la Devici, împreună cu detașamentul său militar. Ofițerul l-a luat pe Damaschin, starețul mănăstirii, l-a dus la racla Sfântului Ianichie, și i-a cerut să-i spună ce se află acolo. „Obiecte sfinte,” a răspuns starețul. „Ce fel de obiecte sfinte?” a rânjit ofițerul. „Voi țineți ceva ascuns acolo.” Ofițerul a ordonat apoi soldaților să lovească racla cu topoare și să o răstoarne. Când se făceau acestea, deodată pe ofițer l-a tăiat o durere ascuțită în abdomen. El s-a întins în pat și mai înainte de căderea serii și-a lepădat necuratul lui suflet. Văzînd aceasta, soldații au fugit înspăimântați din mănăstire lăsînt neterminat ceea ce începuseră să facă.

❖ Fericitul Maxim Cel Nebun pentru Hristos umbla gol, iarna, pe străzile Moscovei. Ca răspuns la îndemnul oamenilor de a se îmbrăca ca să se apere de frig, Maxim zicea:

„*Da, crudă e iarna, dar dulce este Raiul!*”

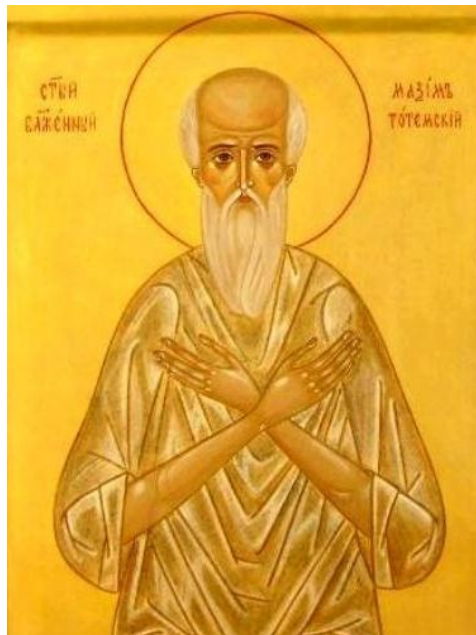
Și mai zicea:

„*În schimbul răbdării Domnul dă mântuirea!*”

Când Domnul nostru Iisus Hristos nu a ezitat nici o clipă să Se dea pe Sine celor mai cumplite chinuri și celei mai cumplite morți pentru noi, cum să ne mai pară nouă rău de noi înșine? Mântuitorul Hristos ne-a prescris nouă o rețetă: o dietă pentru însănătoșirea noastră duhovnicească, pe care El a numit-o „sarcina cea ușoară” și „jugul cel blând.” Căci mult mai grele sunt jugurile pe care noi înșine ni le punem pe grumajii noștri, juguri care pururea ne apleacă în jos, înfundându-ne din ce în ce mai adânc în boala sufletului.

Căci cele pământești pretind de la noi mult mai multe sacrificii, nefăgăduindu-ne în schimb nici un bine după moarte, care este veșnică.

Cele pământești ne pretind să-L sacrificăm pentru ele chiar pe Dumnezeu și sufletul nostru, conștiința și mintea noastră, și toată demnitatea noastră umană și dumnezeiască. Iar la sfârșit nu ne arată, decât groapa cea întunecoasă și plină de gunoaie, drept răsplata suferințelor îndurate de noi toată viața de dragul celor lumești și pământești.

Sf. Maxim Cel Nebun pentru Hristos, icoană

Hristos însă nu ne cere să sacrificăm altceva decât cele pământești, adică gunoiul: ticăloșia noastră de fiară și păcatele noastre, viciile și răutatea.

Iar în schimb ne făgăduiește învierea și fericirea cea nemuritoare în Rai. Cu adevărat, «*Crudă e iarna, dar dulce este Raiul!*»

(Sfântul Nicolae Velimirovici, *Proloagele de la Ohrida*)